

Jeruzsálem bukása

Kulcsvers: „Mert az Úr haragja miatt történt ez Jeruzsálemben és Júdában, hogy végül elűzte őket az ő jelenlétéből. Akkor Zedekia fellázadt a babiloni király ellen.”
2 Királyok 24:20

Kiválasztott igék:
2 Királyok 24:18-20; 25:1-21

„Aki nem emlékszik a múltra, arra ítélve van, hogy megismételje.” (George Santayana, *The Life of Reason*, 1905). Az ókori Izráel népe ennek a közhelynek esett áldozatul. Néhány jó király, de sok gonosz király uralkodása alatt Izráel és Júda kimerítette az Úr irgalmát és türelmét irántuk. Múltjuk nem befolyásolta jelenüket, és ennek eredményeként elítéltek lettek. A tíz törzsből álló Izrael Királyságot Szalmaneszter, AsszírIA királya pusztította el, körülbelül 135 évvel Zedekia veresége előtt (2 Királyok 18:9-12). Ahelyett, hogy tanult volna a történelemből, Zedekia úgy döntött, hogy szembeszáll Isten ítéletével.

Jeremiás próféta világosan megjelölte a közelgő ítéleteket és azt, hogy Júda hogyan kellene megfelelően reagálnia. „Így szól az Úr: Aki ebben a városban marad, karddal, éhínséggel és pestissel fog meghalni; de aki átmegy a káldeusokhoz, az életben marad; élete jutalomként fog neki járni, és élni fog. Így szól az Úr: Ez a város biztosan a babiloni király seregének kezébe kerül, amely elfoglalja.” (Jeremiás 38:2-3) Más szavakkal: „Alázzátok meg magatokat Isten hatalmas keze alatt. Adjátok meg magatokat a káldeusoknak, fogadjátok el ezt az isteni büntetést, és élni fogtok. Ha ellenálltok, biztosan meghaltok betegség, éhínség vagy erőszak következtében.” Elutasítva az alázatot és magasztalva a gőgöt, Zedekia a dac útját választotta. Nem hitt Isten hatalmában és nem bízott benne. 2 Királyok 24:18-20

Tanulságot vonhatunk ebből a történetből, és alkalmazhatjuk azt keresztény életünkre. Elsősorban engedelmeskedjünk Istennek. Ne keressünk „más lehetőségeket” az Ő akaratának teljesítésére. A kereszténynek nincsenek más lehetőségei. „Öltözzétek fel az alázatosságot, mert Isten az öntelteknek ellenáll, de az alázatosoknak kegyelmet ad. Alázzátok meg magatokat tehát Isten hatalmas keze alatt, hogy ő időben felmagasztaljon titeket, és

minden gondotokat rá vetve, mert ő gondoskodik rólatok.” 1 Péter 5:5-7

Isten akarata kellemetlennek, földi vágyainknak ellentmondónak tűnik? Gondolkodjunk el Salamon király üzenetén: „Fiam, ne utasítsd el az Úr fenyítését, és ne utáld az Ő korrekcióját; mert akit az Úr szeret, azt korigálja. Ahogyan az apa korigálja a fiát, akiben gyönyörködik.” (Példabeszédek 3:11-12). Pál apostol gyönyörű betekintést nyújt Salamon tanácsába: „Továbbá voltak emberi atyáink, akik megfenyítették minket, és mi tiszteltük őket. Nem kellene-e sokkal inkább alávetni magunkat a szellemek Atyjának, hogy éljünk? Mert ők valóban néhány napig fenyítették minket, ahogy nekik jónak látszott, de Ő a mi javunkra, hogy részesüljünk az Ő szentségében.” Zsidók 12:9-10

Ha Zedekia királynak olyan megértése lett volna, mint nekünk, talán úgy döntött volna, hogy engedelmeskedik az Úrnak, és életben maradt volna. Isten büntetéseit általában büntetésként értelmezik. Bizonyos mértékben ez így is van. Azonban a nagyobb tanulság és felismerés az, hogy az Ő büntetése a mi javunkat szolgálja. Elősegíti az istenfélelem növekedését. Isten azért korigálja minket, hogy segítsen nekünk. Ha Júda

engedelmeskedett volna, akkor Jeruzsálem pusztulása ellenére is életben maradtak volna. A keresztények számára Isten büntetésének elfogadása hasznukra válik, hogy „részt vehetnek az Ő szentségében”.